

Op de verdieping van het mortuarium stap ik uit de lift, in een smerig ruikende lucht die onder de verstikkende geur van luchtverfrisser hangt. Het flikkerende tl-licht is duizeligmakend, de witte tegelvloer is besmeurd met bloed en vuil. De afgesloten muren zitten onder de vlekken, de rode vuilnisbakken voor gevaarlijke stoffen stromen over.

Het is 1 november, net na negenen in de ochtend, en gisteren was de dodelijkste Halloween ooit in Noord-Virginia. Mensen vermoordden zichzelf en anderen, en er woedde een gevaarlijke storm. Ik verliet mijn kantoor in Alexandria pas laat in de avond en was alweer terug voor het licht werd. Er is nog veel te doen, en ik zou me nu in de autopsieruimte bevinden als ik niet ontboden was op een plek die een ware nachtmerrie lijkt te worden.

In de buurt van een verlaten goudmijn, zo'n honderd kilometer ten zuidwesten van hier, zijn twee kampeerders omgekomen. Normaal gesproken wandelen of recreëren mensen niet in de wildernis van Buckingham Run, en ik heb er informatie over opgezocht, zodat ik weet wat ik kan verwachten. Hoewel het Office of the Chief Medical Examiner van Virginia in zijn tachtigjarige bestaan er nog nooit een zaak heeft gehad, kunnen er wel dodelijke slachtoffers zijn geweest waar niemand iets vanaf wist.

Buckingham Run is niet in kaart gebracht of bereikbaar met de auto, en lopend zou ik er niet heen durven. Naast de levensbedreigende gevaren die er dreigen, zoals besmetting met giftige stoffen, zijn honderden hectaren grond bezaaid met mijnschachten en tunnels. En wie weet wat zich verschuilt in de uitgestrekte

bosgebieden, die sinds de Amerikaanse Burgeroorlog bijna niet door menselijke invloeden zijn aangetast.

Het spreekt voor zich dat er grote wilde dieren zijn, misschien zelfs enkele die het voorstellingsvermogen van de mens te boven gaan, en dan heb ik het niet alleen over beren. Sinds Pete Marino op de plaats delict is, flitsen er continu beelden van de video's die hij heeft gestuurd door mijn hoofd. Het naakte vrouwenlichaam, doorboord door wandelstokken, drijvend in een meer waarin de herfstkleuren gereflecteerd worden. De vernielde kampeerplek bij de ingang van de verlaten goudmijn, de eeuwenoude borden met de bijna onleesbare waarschuwingen: GEVAAR en VERBODEN TOEGANG.

In een van de video's schijnt Marino met een zaklamp in een mijnschacht, waar een lichaam bedolven is onder ingestorte houten steigers; het bebloede gezicht staart omhoog zonder iets te zien. Ik hoor Marino's laarzen op losse stenen en gruis stappen. Ik zie zijn licht over roestige ijzeren rails schijnen... Een ertskar, gehuld in spinnenwebben... Dan roept hij: 'Tering!' Hij richt zijn zaklamp op een afdruk van een blote voet die door een reus lijkt te zijn achtergelaten.

Ik verlaat nu het gebouw, stuur ik naar Marino's satelliettelefoon. Marino, een voormalige rechercheur Moordzaken met wie ik het grootste gedeelte van mijn carrière heb samengewerkt, is mijn specialist forensische operaties. Een paar uur geleden is hij samen met de forensisch rechercheurs van de Secret Service per helikopter naar de plaats delict gebracht. Hij inspecteert de situatie voordat ik er ben en hij is opgewonden over 'de vondst van zijn leven'. Ik ben niet zo opgetogen als hij over sensationeel bewijs dat waarschijnlijk nep is. Dit gaat hoe dan ook een moeilijke zaak worden.

Als je wilt dat ik nog iets meebreng, moet je het nu zeggen. Terwijl ik met mijn duimen typ, duw ik de deur van het dames-toilet open. Ik tast naar de lichtknop en doe het licht aan in een kastgrote ruimte met een wastafel, een toilet en een plastic stoel met ongelijke poten. Inmiddels ben ik wel zo slim om geen kans voorbij te laten gaan om naar het toilet te gaan. Vroeger was ik vaak de enige vrouw die bij een zaak betrokken was, behalve dan misschien het slachtoffer. Op een plaats delict kan ik niet

van het toilet gebruikmaken, en waar ik nu naartoe ga is er niet eens een.

Terwijl ik mijn handen was met antibacteriële zeep, waarschuwt mijn smartring me dat Marino mijn sms'jes beantwoordt. Ik droog mijn handen af met goedkope papieren handdoekjes en ontgrendel mijn telefoon.

Neem een betonschaar mee, schrijft hij, maar daar heb ik al aan gedacht.

Heb ik al bij me. Verder nog iets? antwoord ik.

Een slangenbetenkit.

Heb ik niet.

Er ligt er een in mijn pick-up.

Je hebt er niets aan, antwoord ik. Sinds ik hem ken hebben we het hier al talloze keren over gehad.

Het is beter dan niets.

Nee, dat is het niet.

Wat als er iemand gebeten wordt? Hij voegt een emoji van een opgerolde slang toe.

Ik antwoord met emoji's van een helikopter en een ziekenhuis, waarna ik mijn telefoon weer in mijn zak steek. Ik doe lippenbalsem op mijn lippen, smeer me in met minerale zonnebrandcrème en spuit muggenspray op mijn huid. Ik pak mijn Kevlar-werktas, een verjaardagscadeau van mijn nichtje en Secret Service-agent Lucy Farinelli. Terwijl ik de tas over mijn schouder hang, zie ik mijn spiegelbeeld. Dat is net zo erg als te verwachten valt na dagen met te weinig slaap, te veel koffie en te veel onderweg eten. Toen Lucy me vertelde over de twee slachtoffers in Buckingham Run, zei ze dat ik me moest kleden op extreme weersomstandigheden. De meeste vrouwen zouden er in de cargobroek, -blouse en laarzen die ik draag niet goed uitzien, en ik ben daarop geen uitzondering. Ik app Lucy dat ik haar buiten zal ontmoeten omdat ik eerst met Henry Addams moet praten – ze zal wel begrijpen waarom.

De begrafenisondernemer is onderweg om een lichaam op te halen van een zaak die niets met die van Buckingham Run te maken heeft, een vermeende zelfmoord van gisteren. Ik heb hem geappt dat ik hem moet spreken zodra hij hier is. Hij weet niet wat er gebeurd is in Buckingham Run; er is nog niets over in

het nieuws geweest. Maar hij weet wel dat er iets aan de hand is, want anders zou ik hem niet opwachten.

Terwijl ik door de gang loop, zie ik door de observatieramen aan weerszijden overblijfselen van recente gruweldaden. In de bewijskamer hangen de bebloede clownspakken te drogen van twee ex-gevangenen die gisteravond het verkeerde huis binnenvielen. De Pipo's (zoals ze nu worden genoemd) kregen een *trick* in plaats van een *treat*: ze werden begroet met een jachtgeweer.

Op de weg waar een voetganger werd aangereden door een automobilist, die daarna doorreed, zijn sneakers gevonden, de veters gestrikt in dubbele lussen. Een verbrijzeld horloge laat zien dat om negen uur 's avonds de tijd stopte voor het slachtoffer van een gewapende overval, op de parkeerplaats van een bejaardentehuis. Op het strookje papier van een gelukskoekje staat: JE GELUK STAAT OP HET PUNT TE VERANDEREN – en toen er een vrouw uit een jagershut viel, gebeurde dat ook. In de ruimte van de CT-scanner tonen de monitoren beelden van een gebroken schedel. De deur van de autopsieruimte is gesloten, het rode licht brandt. Binnen ligt het sterk ontbonden lichaam van iemand die mogelijk verdronken is in de Potomac; het slachtoffer is toen hij bijna een week geleden aan het vissen was voor het laatst gezien.

Op het moment dat ik langs een voorraadkast loop, komt Fabian Etienne eruit tevoorschijn. Hij houdt een doos met handschoenen vast alsof hij toevallig in de buurt was – maar ik ken zijn trucjes.

‘Hé! Dokter Scarpetta!’ Fabians stem onderbreekt mijn grimige gedachten. ‘Wacht even!’ Hij laat een van zijn brede glimlachen zien. Hij heeft de camera's in de gaten gehouden en gewacht totdat ik het gebouw zou verlaten, in de hoop dat hij me van gedachten kan laten veranderen.

Ik begrijp zijn frustratie. Maar ik ben me er ook terdege van bewust dat hij van drama houdt – ‘snel verveeld is en onderbenut wordt’, zoals hij het zelf zegt. Toen hij opgroeide in Baton Rouge, Louisiana, verdiende hij tegen de tijd dat hij kon autorijden zijn geld door moerastours te geven. Zijn vader is lijkschouwer en Fabian groeide op in een ‘dodelijke omgeving’, zoals hij vaak gekscherend zegt. Hij is niet snel bang en zou elke zaak met

beide handen aangrijpen, als ik hem de kans zou geven. Maar om verschillende redenen kan ik hem niet bij de Buckingham Run-zaak betrekken. De Secret Service zou Fabian niet toelaten op de plaats delict en ik mag de details met niemand bespreken. Belangrijker nog: ik heb hem hier nodig.

‘Ik heb Lucy geholpen om alles in de helikopter te zetten en ik mocht van haar in de cockpit kijken.’ Zijn Louisiana-accent is meer New Yorks dan zuidelijk. ‘O mijn god, dat ding is sick! Ze zegt dat hij sneller dan driehonderd kilometer per uur kan en dat mini-machinepistolen ingezet kunnen worden. En hij kan door mist heen kijken. Mag ik echt niet met je mee, dokter Scarpetta? Ik beloof dat ik behulpzaam zal zijn.’ Zijn steile zwarte haar zou tot halverwege zijn rug komen als hij het niet opgestoken had onder een zwart kapje met doodshoofden erop. Hij heeft goth tatoeages en een slank, sterk en lenig lichaam onder zijn zwarte operatiekleding. Mensen vinden hem sexy. Een schatje, zegt mijn secretaresse Shannon, die hem een combinatie van Cher en Harry Styles noemt. ‘Ik heb nog nooit in een helikopter gezeten, en zeker niet in zoiets als wat nu op onze parkeerplaats staat. Hij is supervet en lijkt regelrecht uit de *Avengers* te komen,’ zegt Fabian opgewonden. ‘Als je me meeneemt, weet ik zeker dat je er geen spijt van krijgt.’

‘Ik leid het onderzoek niet en heb het niet voor het zeggen.’ Ik herhaal wat ik hem nu al meerdere keren heb verteld.

‘Jij bent verantwoordelijk voor de lichamen,’ zegt hij. ‘Dus dan kun je toch bepalen wie je daarbij helpt?’

‘De toegang tot de plaats delict is om veiligheids- en andere redenen zeer beperkt. Het is belangrijk dat je helpt waar we je het meest nodig hebben,’ antwoord ik met een geduld dat ik niet voel. ‘We hebben te weinig personeel en worden overspoeld door zaken, Fabian. Dat is de belangrijkste reden waarom je hier blijft. Ik kan jou en Marino niet allebei bij me op de plaats delict hebben...’

‘Tot zover de praktijkervaring,’ zegt Fabian.

Ik voel me een slechte mentor als hij me een van zijn gekwetste blikken toewerpt, en dat is precies zijn bedoeling. ‘Het spijt me dat je teleurgesteld bent.’ Ik merk dat ik me de laatste tijd vaak verontschuldigt, omdat hij geen nee accepteert. Ik vind het niet

leuk hem te ontzeggen wat hij wil, omdat dat onvermijdelijk voor drama zorgt. Mijn man, een forensisch psycholoog, zegt dat Fabian in mij onbewust een geïdealiseerde en overdreven betrokken moeder ziet die de oorzaak is van zijn problemen. Volgens Benton hebben we een ouder-kindrelatie met oedipale trekjes. Het enige wat ik zeker weet, is dat Fabian een verschrikking is als hij zijn zin niet krijgt.

‘Ik moet weten wat ik kan verwachten,’ zegt hij. ‘Alles is zo geheim, alsof er iets heel bizars aan de hand is. Ik heb Lucy een paar simpele vragen gesteld, maar ze wilde niets zeggen, behalve dat er twee dode mensen in Buckingham Run zijn. De Secret Service heeft het onderzoek overduidelijk overgenomen. Dat zegt genoeg. Wat er ook aan de hand is, het moet wel heel belangrijk zijn.’

‘Er is nog niet veel bekend en het is niet slim om te gissen.’ Ik ga dit niet met hem bespreken. ‘Zolang Marino en ik weg zijn moet jij hier op alles letten. De trailer moet ontsmet en klaargemaakt worden voor gebruik. Ik weet dat de Secret Service de leiding heeft en speciale apparatuur meebrengt. We moeten ons aan hun regels houden. En als we terugkomen met de lichamen moet alles klaarstaan.’

‘Waarom mag hij er wel bij zijn en ik niet?’ vraagt Fabian.

Ik hoop dat hij en Marino ooit goed met elkaar overweg kunnen. Toen Lucy de slachtoffers had gevonden, had ze na mij niet Fabian gebeld. Ze kent Marino namelijk al bijna haar hele leven. Lucy zei dat hij haar moest treffen in de hangar van de Secret Service buiten Washington D.C., in het zuiden van Maryland. Terwijl de zon opkwam, vloog Lucy hem van daaruit naar de plaats delict. Hij is mijn uitvoerende partner tot ik arriveer, en voor Fabian is dat hetzelfde als de loterij winnen.

‘Ik heb ervaring nodig.’ Terwijl hij door de gang loopt, vervolgt hij zijn betoog. ‘Marino pikt alle goede zaken in en scheidt mij met de zielige restjes op, waardoor ik niets nieuws kan leren.’

‘Het verzamelen en klaarzetten van de juiste apparatuur en spullen voor een gecompliceerde plaats delict is niet niets,’ antwoord ik. ‘Het is rampzalig als ik daar aankom en niet bij me heb wat ik nodig heb.’

‘Hier heb ik niet “voor getekend”, zoals mijn moeder me

steeds helpt herinneren.’ Fabian maakt graag dubbele aanhalingstekens in de lucht met zijn vingers. ‘Ik zou een “rechercheur” moeten zijn, geen “hulpje” of “loopjongen”.’ Nog meer aanhalingstekens. ‘Dokter Reddy liet mij de vrije teugel, en dat is de reden waarom ik de baan überhaupt heb aangenomen. Niet dat ik het jammer vind dat hij weg is, hoor. Maar ik mag niet eens meer de helft doen van wat ik vroeger deed.’

Ik heb Fabian niet aangenomen. Dat heeft mijn voorganger, de voormalige hoofddlijkschouwer, helaas gedaan. Elvin Reddy maakte het lijkschouwerssysteem van Virginia kapot en zou hetzelfde met mij doen als hij de kans kreeg. Toen we hier allebei net begonnen te werken, hebben we kort samengewerkt; we hebben een moeilijk verleden. In het begin had ik mijn twijfels over Fabian en de rest die hier werkte. Loyaliteit was niet vanzelfsprekend en het was moeilijk in te schatten wie ik kon vertrouwen. Maar ik wil niet onredelijk zijn. Iemand is onschuldig tot het tegendeel is bewezen, en ik kan het me niet veroorloven dat Fabian ontslag neemt. We hebben nog maar drie medisch-forensisch onderzoekers: Marino, ik en een derde, die parttime werkt en hard op weg is naar zijn pensioen. Fabian werkt af en toe op mijn zenuwen, maar hij heeft wel talent. Ik voel me voor hem verantwoordelijk en voel een zekere genegenheid voor hem. ‘Er zijn genoeg dingen waarmee je me kunt helpen, zolang je je aan mijn instructies houdt,’ antwoord ik. ‘Er zijn altijd onderzoeken die een follow-up nodig hebben.’

‘Dat is precies wat ik wil.’ Hij is direct weer in een goed humeur. ‘De belangrijke details achterhalen die het verhaal vertellen – dat is mijn specialiteit. Daarom was ik zo’n verdomd goeie personal assistent,’ voegt hij er bescheiden aan toe, verwijzend naar zijn eerste baan als doktersassistent. ‘Ik ontdekte details over patiënten waar de artsen nooit aan hadden gedacht. Details waardoor hele diagnoses moesten worden bijgesteld. Zoals mijn vader altijd zegt: het belangrijkste is te “luisteren”.’ Opnieuw aanhalingstekens.

‘We moeten dit gesprek later voortzetten, Fabian...’

‘Je weet wel, luisteren naar wat iemand tegen je zegt en opletten. Weet je hoe zeldzaam dat is?’

‘Dat weet ik zeker, en ik moet gaan.’ Ik zie op een beveiligings-

monitor aan de muur dat Henry Addams bij ons hek is aangekomen en elk moment de laadruimte in kan rijden. ‘Addams Family komt Nan Romero ophalen, de vermoedelijke zelfmoord van gisterochtend.’ Ik wijs naar de monitor.

‘Komt goed.’ Fabian is in een veel betere stemming. ‘Dat is trouwens een vreemde zaak, zeg. Wat heeft dokter Schlaefer je erover verteld?’

‘We hebben nog geen tijd gehad om het erover te hebben,’ antwoord ik.

‘Het afplakband stoort me,’ laat Fabian ongevraagd weten terwijl hij met me meeloopt. ‘Ik kan me niet voorstellen dat iemand de onderkant van zijn gezicht daarmee inzwachtelt. Vooral een vrouw niet.’

‘Rechercheur Fruge zal ons vast bellen met meer informatie,’ antwoord ik. ‘Ze weet dat we de doodsoorzaak en de manier van sterven nog niet vaststellen tot we de resultaten van het toxicologisch onderzoek binnen hebben.’

Fabian loopt terug naar de lift terwijl ik door de gang loop. De innummering is de eerste en laatste halte in mijn trieste medische kliniek: als een morbide raadsel begint en eindigt alles daar. Een afspraak maken is niet nodig, onze diensten zijn gratis voor iedereen. Het kan de dood niets schelen wie je bent, iedereen wordt gelijk behandeld. Op een enkele uitzondering na hebben onze patiënten slechts één ding gemeen: ze hadden nooit gedacht dat ze hier zouden zijn.

De lichamen die hier worden afgeleverd, worden door een voetgangersdeur naar binnen gerold en gewogen op de vloerweegschaal. Ze worden opgemeten met een oude meetlat en krijgen een casusnummer voordat ze in de koelruimte op hun beurt moeten wachten. Met de hand worden hun namen opgeschreven in wat ik het Dodenboek noem, het grote zwarte logboek dat met een ketting is verankerd aan een geschilferde formica plank naast de ruit van het beveiligingskantoortje.

Achter de ruit van kogelwerend glas hangt Wyatt Earles kaki uniformjasje over de rugleuning van zijn stoel. Er liggen restjes afhaaleten op zijn bureau en in een hoek ligt de aluminium honkbalknuppel die hij van de anatomische afdeling heeft geleend, waar de aan de wetenschap afgestane lichamen worden

bewaard en uiteindelijk gecremeerd. We moeten de te grote botten wel met de knuppel verpulveren, want anders passen de lichamen niet in de urnen die aan de dierbaren worden teruggegeven. Wyatt neemt de knuppel met zich mee als hij 's avonds zijn ronde doet. Anders dan ik is hij banger voor de doden dan voor de levenden.